

عنوان مقاله:

نقدی بر ساختار اشعار قیصر امین پور

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان فارسی (شفای دل سابق)، دوره 1، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

حسین فقیهی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه الزهرا.

خلاصه مقاله:

ادبیات، اعم از نثر و نظم همه آنها به صورت منسجم و یکدست نیستند، بلکه برخی در مرتبه عالی، برخی متوسط و بعضی نیز ضعیف اند و همین موضوع اندیشمندان سخن سنج را بر آن داشته است تا به نقد سره و ناسره آن پردازند و نقد ادبی آن است که به ارزش و اعتبار آثار ادبی پرداخته شود و نیک و بد آن در معرض دید خوانندگان آن آثار قرار گیرد. با این بیان می توان فهمید که یک اثر ادبی، به ویژه شعر، آن است که منتقد با نگرش عمیق و دقیق، عبارات و مضامین آن را ارزیابی کند. در نقد ساختاری، اجزای یک سروده را نباید به صورت یک بعدی بررسی کرد، بلکه باید در مقوله های آوایی، لغوی و نحوی نیز تجزیه و تحلیل نمود و در بررسی آوایی به ساختار وزن، قافیه، ردیف و موسیقی کلام و معنی شعر نیز توجه ویژه کرد. با این توصیف بررسی ساختار شعر، امکان پذیر نیست جز آنکه در پرتو تصویرهای خیالی انجام گیرد. شعر قیصر امین پور، شاعر دردآشنای پس از انقلاب نیز در همین راستا گام برمی دارد. ویژگی های شعر امین پور عبارتند از: ستایش و عشق، تصویرسازی های زیبا، مذهب اعتراض، غمگانه بودن، تکرار و بازی با کلمات، به کارگیری تلمیحات، هنجارگریزی دستوری و واژگانی، نارسایی وزن و موسیقی، خشوگویی و سروده های سست و کم ارزش، ادبیات کودکانه، تتبع از شاعران دیگر، استفاده از واژه های عامیانه و بهره گیری از آرایه های شعری از قبیل: تشبیه، استعاره، جناس، پارادوکس یا تناقض نمایی، غلو، مراعات نظیر، ساختار آوایی، ترکیبات نو، تضاد، تمثیل و غیره.

کلمات کلیدی:

نقد، ساختار، قیصر امین پور، ادبیات معاصر، شعر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834734>

